

»...alt, hvad der har godt lov, ...alt, hvad der er ros værd: det skal I lægge jer på sinde« (Fil. 4,8).

Profeternes ord

Det kostede i dybeste forstand profeterne livet at give menneskeheden det profetiske ord. *Moses*, der havde ført folket ud af *Ægyptens* trældom, blev nok respekteret, men der var øjeblikke, da folket ville ste-ne ham, og gang på gang kritiserede de ham, knurrede og havde mest af alt lyst til at blive af med ham.

Hvad det kostede *David* at give men-neskene de vidunderlige salmer, fremgår gang på gang af den smerte, der kommer til udtryk i dem. Der er næppe nogen men-neskelig nød, den mand ikke har kendt.

Hvad det kostede *David* at give men-neskene de vidunderlige salmer, fremgår gang på gang af den smerte, der kommer til udtryk i dem. Der er næppe nogen men-neskelig nød, den mand ikke har kendt.

Hvad det kostede *David* at give men-neskene de vidunderlige salmer, fremgår gang på gang af den smerte, der kommer til udtryk i dem. Der er næppe nogen men-neskelig nød, den mand ikke har kendt.

Hvad det kostede *David* at give men-neskene de vidunderlige salmer, fremgår gang på gang af den smerte, der kommer til udtryk i dem. Der er næppe nogen men-neskelig nød, den mand ikke har kendt.

Jeremias

Der er ingen af profeterne, vi kender bed-re. Han trådte frem, da Guds tålmodighed med *Judas* folk var ved at være til ende. Hans kald var at forkynde sandheden; der-for troede Guds folk ham ikke.

Kong *Jojakim* brændte profetens bogrulle, som *Baruk* havde nedskrevet ef-ter hans diktat. I kong *Zedekias*' tid blev *Jeremias* kastet i en cisterne, hvor han skulle dø – da han blev reddet op af den, blev han fængslet – til sidst tvang folket ham til at følge dem til *Ægypten*.

Hvad gjorde den mand, siden de hade-de ham så voldsomt? Han forkyndte sand-heden, Guds ord.

At forkynde sandheden er ensbetyden-de med at blive upopulær. Sandheden er frygtelig for ethvert menneske. Sandheden er hellig – sandheden er uden smiger, uden omsvøb, ubestikkelig, derfor ube-hagelig!

Jeremias skulle stå frem og sige, at det var løgn at kalde templet i Jerusalem for Guds tempel! Kunne han ikke have sagt det lidt mere hensynsfuldt? Kunne han ikke have vist lidt mere forståelse? Kunne han ikke have modificeret sine ord og tage skarpheden af dem? Nej, det kunne han ikke, thi han forkyndte sandheden.

Han skulle sige til kong *Zedekias*, at Gud ikke ville beskytte ham imod *Nebukadnezar*.

Noget værre kunne han ikke sige. Det var det eneste, kongen ikke kunne høre – det eneste, folket ikke ville høre. Der var da også andre profeter, der trådte frem i Herrens navn og forkyndte det modsatte.

De henviste til, at Gud på kong *Ezekias*' tid havde frelst Jerusalem, da assyrerkon-gen *Sankerib* belejrede den med en vældig hær. Var Gud ikke den samme i dag?

Jeremias' ord var i folkets øren lands-forræderi. Han forkyndte dem, at de skulle opgive enhver modstand imod *Nebukad-nezar*. Han forkyndte med andre ord un-derkastelse under en hedensk verdensher-sker. Dermed tog han jo modet fra solda-terne! Man anså *Jeremias* for en overløber og lod ham arrestere.

Han var i deres opfattelse en mør-kekemand. Der havde været en national vækkelse under kong *Josias* – men end ikke den var profeten tilfreds med – altid var han utilfreds, kritisk, hård!

Det skyldtes, at *Jeremias* ikke var overfladisk, hvad synd, overtrædelse og skyld angår. At læge syndens sygdom som den letteste sag af verden var ham umu-ligt. At sige »fred, fred«, skønt der ikke var fred, kunne han ikke være med til.

Jeremias var ikke optimist – han var heller ikke pessimist – han var sanddru.

Han var ikke positiv – ej heller negativ – han var sanddru – og det er det eneste, Guds folk aldrig har kunnet fordrage.

Medens han sad i fængsel, og babylo-nernes hær havde besat landet, kom hans fætter til ham og bad ham om at indløse et stykke land i *Anatot* – vel vidende, at han kunne lige så godt anmode profeten om at købe et stykke luft, for hvem ville nogen sinde få denne jordlod i besiddelse – fjen-den sad jo allerede på den! Men *Jeremias* nøjedes ikke med at forkynde sandheden – han gjorde den! Han forstod, at det var HERRENS vilje, at han skulle bruge pen-ge på at indløse jordloden i *Anatot* – og det gjorde den fængslede mand derfor.

Han fik den ganske vist aldrig i øje – men han forkyndte gennem sit køb, at Gud stadig var Israels Gud – altså dets Gud, når han gav dem i *Babylons* hånd – dets Gud, når han straffede dem hårdt – deres Gud, som i sin time ville gengive dem, hvad de havde forbrudt og tabt – Gud vil-le, at der en dag atter skulle plantes vin-gårde i Israel – en dag skulle alt det tabte blive dem gengivet!

Jeremias var sanddru i dybeste betyd-ning, d.v.s. han modtog sandheden fra Herren – og den indeholdt dengang som i dag Guds alvorlige dom og Guds uforklar-lige nåde – Guds strenghed og Guds mild-hed i den uopløselige enhed af forfæden-de hellighed og forbarmende kærlighed. Men folket ville kun høre om nåden, mild-heden, kærligheden; derfor fik de dom-

men og strengheden i al dens alvor og gru.

Jeremias græd ofte – mest over sit folk, som han elskede – undertiden dog også over sin egen skæbne. Han syntes, Gud havde sat ham til en umenneskelig svær opgave.

Men Gud holdt ham oppe ved de to ting, der altid synes at indgå i hans trofa-ste omsorg for sine: hans *tugt* og hans *forjættelse!*

Gud *tugtede* *Jeremias* og talte ham strengt til. Han bød ham at omvende sig fra sin selvmedlidenhed. Gud skånede ikke sin profet, thi Han ville ikke, at *Jeremias* skulle svigte sit guddommelige kald.

Og Gud gav ham sine *forjættelser*. *Jeremias* fik lov til at kende Guds tanker og veje, de himmelhøje. Det forundtes ham at høre ordet om den nye pagt – ordet om Guds genoprejsning – ordet om Guds su-veræne herredømme over nationerne – og det blev ham givet at forstå, hvad hjertets omskærelse betyder.

Han var derfor bedrøvet, dog glad – slået til jorden, men ikke slået ud.

Hvad førte hans arbejde til? Menne-skelig talt arbejdede han forgæves, thi der var ingen, der ville gøre, som han sagde – bortset fra *Baruk*.

Men han bragte Israels folk og hele menneskeheden Guds ord – det evige ord!

Hvilken gave – givet under så megen smerte!

Vi kristne

Der er skrevet mange kommentarer til profeten *Jeremias*' bog. Der er også afholdt mange konferencer og stævner med hans bog som emnet. Og vi læser alle hans ord og takker Gud for det.

Vi bør imidlertid stille os selv dette konkrete spørgsmål: Hvis jeg havde været *Jeremias*' samtidige, havde jeg da stillet mig ved hans side – havde jeg delt hans forsmædelse – havde jeg som han voget mit liv for Guds skyld?

Og vi skal være ærlige, når vi besvarer dette spørgsmål.

Hvad med hans ord om, at det var løgn at kalde templet for Herrens tempel. Hav-de jeg stået ved hans side?

Hvad med hans »ufredelige« ord om, at der slet ikke var fred med Gud, skønt man sagde »fred, fred«?

Og hvad med hans ord om at overgive sig til *Nebukadnezar*?

Det er uhyre nemt at bygge mindes-mærker for profeterne og påstå, at vi al-drig ville have været medskyldige i deres blod. Er vore »dybe« kommentarer, vore

»dejlige« konferencer og vor »herlige« forkyndelse af profeterens ord intet andet end mindesmærker – er de (for at tale med Kierkegaard) blot at declamere sandheden – er de dybest set en æstetisk nydelse?

Vi er jo så positive overfor alt det, profeterne dømmer. Vi finder hellere en overkommelig middelvej, hvorpå vi kan slå følge med flertallet, end gå alene på den smalle vej.

Ingen bilde sig ind, at det profetiske ord er mere velkomment i dag, end da det først blev forkyndt.

Det er nemt at ære profeterne med læberne, men den ære afviser de med profetisk »ukærlighed og hårdhed!«

Det er nemt at bedrage sig selv – jeg er da et Guds barn – jeg tilhører da Guds folk – alle Guds forjættelser stoler jeg virkelig på – ingen skal forstyrre min kirke, min menighed, min fred, min overbevisning.

Efterfølgelse

Vor Herre Jesus byggede intet mindesmærke over profeterne, men fuldbyrdede,

hvad de havde forkyndt: Guds frelse.

I *Getsemane* og ude på *Golgata* får vi – hvis vor ånd er modtagelig derfor – et indtryk af den smerte, der gennemtrængte ham, da han bøjede sin vilje ind under Faderens hellige vilje til vor frelse.

Denne »profet« siger, hvad de fleste af profeterne ikke sagde direkte med ord: »Følg mig!«

Der skal uendelig megen nåde til, for at en synder bliver en efterfølger. Det går aldrig af sig selv – og kommer heller ikke af sig selv.

De fleste af os bliver det ikke frivilligt. Herren må ofte tage strenge midler i anvendelse for at omskabe en pæn kristen til en sand efterfølger.

Lad os dagligt være »samtidige« med vor Frelser og Herre ude på *Golgatas* nøgne høj. Her kastes den guddommelige, smertefyldte kærligheds klare lys ind over vort liv. Hør ham bede for os! Se ham lide for os!

Da går der en dom ind over os, som i eet og alt er sand og retfærdig. Men i Guds hellige dom over vort kristenliv

åbenbares hans kærlighed – ikke blot den, vi taler så »herligt« om i al almindelighed, men hans ubegribelige kærlighed til mig – til mig, hvis kristenliv hans sande dom går ind over.

Og den ubegribelige kærlighed fremkalder i mig den kærlighed til ham, der er den eneste mulighed for, at selv jeg kan følge ham.

Det oplevede *Peter*. Jesus sagde ikke til ham: »Hvor kunne du fornægte mig – jeg havde ventet mere af dig!« men: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig?«

Og da Peter tre gange med bæven havde svaret: »Herre, du ved alt – du ved, jeg har dig kær!« var han blevet en efterfølger – derfor sagde Herren: »Følg du mig!«

Og det gjorde Simon Peter.

Han byggede ikke skønne mindesmærker over profeterne eller over Herren, men fulgte i deres og Hans spor.

Ukompliceret

Der er ingen, der har svært ved at forstå, hvad der er Guds vilje. Bjergprædikenen giver ingen forståelsvanskeligheder. Hvem har vanskeligt ved at forstå dette ord: »Elsk jeres fjender« – eller dette ord: »Gør godt imod dem, der hader jer« – eller dette ord: »Giv den, der beder dig« – vi kan høre hele denne prædiken uden et eneste sted at have svært ved at forstå den.

Man kan derfor ikke sige, at Jesus er dybsindig; han er ganske enkel og klar. Han kommer ikke med dybe tanker og kalder os ikke til lange overvejelser.

Det svære er ikke at forstå, hvad han siger, men at gøre det. Herren kalder til handling og lydighed, ikke til grublen og spekulation.

Herren selv

Da han træder ind i verden, siger han: »Jeg er kommen (i bogrullen står der skrevet om mig) for at gøre din vilje, min Gud« (Hebr. 10,7). Det var hans »livsprogram!«

Og det gjorde han. I evangelierne fremstilles han følgelig ikke som en stor tænker, men som en handlingens mand. Han gik omkring og gjorde vel!

Han sagde: »Elsk jeres fjender!« Gjørde han det selv? Gør du det?

Han sagde: »Bed for dem, som forfølger jer!« Gjørde han det selv? Følg med ud til *Golgata* og lyt til hans bøn: »Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør!«

Beder du også for dem, der forfølger dig på den ene eller anden måde?

Han sagde: »Giv dem, der beder dig!« Gjørde han det selv? Gør du det?

Var det let for ham at gøre Guds vilje? Det var hans mad (Johs. 4,34). Men du ved også, hvordan han kæmpede i *Getsemane* for at gøre Guds vilje i lydighed helt til døden på et kors.

Det sidste han sagde var: »Det er fuldbragt!« Da havde han fuldført, hvad han sagde, da han trådte ind i verden: »Jeg er kommen for at gøre din vilje, min Gud!«

Der er en, der har gjort Guds vilje og intet andet. Der er en, der har fuldført den – og Guds vilje er viljen til at frelse verden!

Hans Ånd

Vi har ikke gjort Guds vilje, men vi har gjort vor egen. Vi har syndet. Men Han er vor Frelser, netop fordi han har gjort Guds frelsesvilje for os. Ved denne Guds vilje, som Han fuldbyrdede, er vor synd taget fra os, og vi er helligede Herren, d.v.s. vi tilhører Ham.

Og Han har sendt sin Ånd til at bo i vore hjerter. Hvad gør den Ånd? Den spekulerer ikke, men gør Guds vilje. Vi kan derfor sige, at Gud har sendt sin Ånd til os, for at vi kan gøre hans vilje. Der er ingen undskyldning for ulydighed. Gud godkender ingen grund til, at vi gør vor egen vilje.

Det er ens for alle. Det er ukompliceret. Det er klart og enkelt.

Vi skal derfor ikke have andet program end dette: »Jeg er kommet til denne dag for at gøre din vilje, min Gud!«

Er det også vor mad at gøre Guds vilje? Ja, det er det. Ingen har haft glæde af at hade sine fjender eller blive fornærmet eller vende ryggen til den, der beder om hjælp.

Er det let at gøre Hans vilje? Ja, når man gør den, opleves den som et let åg og en gavnlig byrde. Det er de mange og lange overvejelser for og imod, der gør det svært.

Men der findes også i menneskelivet snævre passager, hvor man må kæmpe for at blive villig til at gøre Guds vilje. I den kamp kommer Herren os ganske nær med sin hjælp.

Kærligheden

Guds vilje kan sammenfattes i dette korte: »Du skal elske Herren, din Gud, af hele dit hjerte og din næste som dig selv!«

Det vil vi derfor gøre. Hans kærlighed til os, åbenbaret i vor Herre Jesus, åbenbaret i hele sin fylde på hans kors, overvinder vor egenkærlighed, så vi elsker Ham af hele vort hjerte.

Kærligheden gør lydigheden let. Kærligheden skaber glad lydighed.

Jesus sagde: »Bliv i min kærlighed!« Så bliver Guds lov vor lyst – og når den er

vor lyst, er den ikke mere en tung ting, men et let bud!

Så er vi fuldkomne, som vor Himmelske Fader er fuldkommen, og det sagde Jesus, at vi skulle være. Vi er fuldkomne, men ikke fuldendte. Jeg fik et barnebarn kort før jul. Han er fuldkommen, men

langt fra fuldendt. Det sidste skal han bruge hele livet til.

Så er vi blevet Ordets gørere. Hvilken nåde, hvilken glæde!

Så er evangeliet Guds kraft til frelse. Guds kærlighed er hans almagts kraft.

Den, der er født af Gud, gør ikke synd;

men han kan overraskes af en synd. Sker det, må enhver af os straks tvætte sig ren i Lammets blod og komme tilbage til sin Frelser og Herre, som oprejser ham/hende med sin kraftfulde og sande nåde, så vore fødder atter går med glæde på lydighedens vej mod målet.